Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (četvrto vijeće)

24. veljače 2022.*

„Žalba – Damping – Uvoz toplovaljanih plosnatih proizvoda od željeza, nelegiranog čelika ili drugog legiranog čelika podrijetlom iz Brazila, Irana, Rusije, Srbije i Ukrajine – Završetak postupka u vezi s uvozom iz Srbije – Utvrđivanje postojanja štete – Kumulativna procjena učinaka uvoza iz više trećih zemalja – Uredba (EU) 2016/1036 – Članak 3. stavak 4. – Završetak postupka bez uvođenja mjera – Članak 9. stavak 2. – ‚Zanemarivost' uvoza – Prag *de minimis* – Diskrecijska ovlast Europske komisije"

U predmetu C-226/20 P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 29. svibnja 2020.,

Eurofer, Association européenne de l'acier, AISBL, sa sjedištem u Bruxellesu (Belgija), koji zastupaju J. Killick i G. Forwood, *avocats*,

žalitelj,

a druge stranke postupka su:

Europska komisija, koju su zastupali T. Maxian Rusche i A. Demeneix, a zatim T. Maxian Rusche i G. Luengo, u svojstvu agenata,

tuženik u prvostupanjskom postupku,

HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade, sa sjedištem u Beogradu (Srbija), koji zastupa R. Luff, *avocat*,

intervenijent u prvostupanjskom postupku,

SUD (četvrto vijeće),

u sastavu: K. Jürimäe (izvjestiteljica), predsjednica trećeg vijeća, u svojstvu predsjednika četvrtog vijeća, S. Rodin i N. Piçarra, suci,

nezavisni odvjetnik: G. Pitruzzella,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

* Jezik postupka: engleski

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 2. rujna 2021.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Eurofer, Association européenne de l'acier, AISBL (u daljnjem tekstu: Eurofer) žalbom zahtijeva ukidanje presude Općeg suda Europske unije od 12. ožujka 2020., Eurofer/Komisija (T-835/17, u daljnjem tekstu: pobijana presuda, EU:T:2020:96), kojom je taj sud odbio njegovu tužbu za djelomično poništenje Provedbene uredbe Komisije (EU) 2017/1795 od 5. listopada 2017. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz određenih toplovaljanih plosnatih proizvoda od željeza, nelegiranog čelika ili drugog legiranog čelika podrijetlom iz Brazila, Irana, Rusije i Ukrajine te o završetku ispitnog postupka u vezi s uvozom određenih toplovaljanih plosnatih proizvoda od željeza, nelegiranog čelika ili drugog legiranog čelika podrijetlom iz Srbije (SL 2017., L 258, str. 24. i ispravak SL 2017., L 319, str. 81., u daljnjem tekstu: sporna uredba).

Pravni okvir

2 U vrijeme nastanka činjenica o kojima je riječ u glavnom postupku donošenje antidampinških mjera Europske unije uređivalo se odredbama Uredbe Vijeća (EZ) br. 1225/2009 od 30. studenoga 2009. o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske zajednice (SL 2009., L 343, str. 51.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 30., str. 202. i ispravak SL 2016., L 44, str. 20.), kako je izmijenjena Uredbom (EU) br. 37/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. siječnja 2014. (SL 2014., L 18, str. 1.) (u daljnjem tekstu: Uredba br. 1225/2009).

3 U vrijeme usvajanja sporne uredbe donošenje antidampinških mjera Unije uređivalo se odredbama Uredbe (EU) 2016/1036 Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2016. o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske unije (SL 2016., L 176, str. 21.). Na temelju svojeg članka 25. prvog stavka ta je uredba stupila na snagu 20. srpnja 2016. U skladu s člankom 24. prvim stavkom, njome je stavljena izvan snage Uredba br. 1225/2009.

4 Budući da se, s jedne strane, relevantne materijalne odredbe uredbi br. 1225/2009 i 2016/1036 za potrebe ovog predmeta podudaraju i da se, s druge strane, u pobijanoj presudi i predmetnoj žalbi upućuje samo na odredbe drugonavedene uredbe, žalbene razloge iznesene u ovom predmetu valja ispitati s obzirom na odredbe Uredbe 2016/1036, ne zadirujući time u primjenu *ratione temporis* uredbi br. 1225/2009 i 2016/1036 u predmetnom slučaju.

5 U uvodnoj izjavi 16. Uredbe 2016/1036, u kojoj se u biti preuzima sadržaj uvodne izjave 15. Uredbe br. 1225/2009, navodi se:

„Ispitne postupke ili postupke potrebno je završiti, ako je damping *de minimis* ili je šteta zanemariva, a isto tako prikladno je definirati te situacije. Ako će mjere biti uvedene, potrebno je predvidjeti završetak ispitnih postupaka, kao i odrediti da mjere moraju biti manje od dampinške marže ako je štetu moguće ukloniti tim manjim iznosom te odrediti način izračuna razine mjera u slučaju odabiranja uzoraka."

6 U stavcima 3. i 4. članka 3. Uredbe 2016/1036, naslovljenog „Utvrđivanje štete”, u kojima se u biti preuzima sadržaj odredbi članka 3. Uredbe br. 1225/2009, propisuje se:

„3. S obzirom na obujam dampinškog uvoza, razmatra se je li došlo do značajnog porasta dampinškog uvoza, u apsolutnom iznosu ili relativno u odnosu na proizvodnju ili potrošnju u Uniji. U vezi s učinkom dampinškog uvoza na cijene, razmatra se je li dampinškim uvozom došlo do značajnog sniženja cijene u usporedbi s cijenom istovjetnog proizvoda industrije Unije, odnosno je li takav uvoz na drugi način utjecao na sniženje cijene u velikoj mjeri, odnosno spriječio rast cijene u velikoj mjeri, a do kojega bi inače došlo. Jedan ili nekoliko navedenih čimbenika ne moraju nužno biti odlučujući.

4. Ako se nad uvozom proizvoda iz više od jedne zemlje [više zemalja] istodobno provodi antidampinški ispitni postupak, učinak takvih uvoza kumulativno se [pr]ocjenjuje jedino ako je utvrđeno da je:

(a) dampinška marža [koja je] utvrđena u odnosu na uvoze iz svake od zemalja pojedinačno viša […] od *de minimis* marže definirane u članku 9. stavku 3. i da obujam uvoza iz svake od zemalja nije zanemariv; i

(b) kumulativna procjena učinaka uvoza primjerena […] s obzirom na uvjete konkurencije [tržišnog natjecanja] između uvoznih proizvoda i uvjete konkurencije [tržišnog natjecanja] između uvoznih proizvoda i istovjetnih proizvoda Unije.”

7 U stavku 7. članka 5. Uredbe 2016/1036, naslovljenog „Pokretanje postupka”, u kojem se u biti preuzima sadržaj odredbi članka 5. Uredbe br. 1225/2009, određuje se:

„Istodobno se u odluci o tome hoće li se pokrenuti postupak ili ne razmatraju i dokazi o dampingu i o šteti. Pritužba se odbija ako dokazi, bilo o dampingu ili o šteti, nisu dostatni da bi opravdali postupanje sa slučajem. Postupak se ne pokreće protiv zemalja čiji uvoz predstavlja niži udio na tržištu od 1 % osim ako na te zemlje zajedno otpada 3 % ili više potrošnje u Uniji.”

8 Stavci 1. do 3. članka 9. Uredbe 2016/1036, u kojima se u biti preuzima sadržaj odredbi članka 9. Uredbe br. 1225/2009, glase:

„1. Ako se pritužba povuče, postupak se može završiti, osim ako je završetak protivan interesu Unije.

2. Ako su zaštitne mjere nepotrebne, ispitni postupak ili postupci se završavaju. [Europska k]omisija ispitni postupak završava u skladu s postupkom ispitivanja iz članka 15. stavka 3.

3. Za postupke pokrenute prema članku 5. stavku 9. uobičajeno se šteta smatra zanemarivom ako je tržišni udio uvoza manji od iznosa utvrđenih u članku 5. stavku 7. Za isti postupak, dolazi do završetka ako se utvrdi da je dampinška marža niža od 2 %, izražena u postotku izvozne cijene, pod uvjetom da se završava samo postupak ako je marža ispod 2 % za pojedinačne izvoznike, ali oni ostaju u postupku i može ih se ponovno ispitati u kasnijoj reviziji postupka koja se provodi za dotičnu zemlju u skladu s člankom 11.”

9 Stavci 1. i 2. članka 20. Uredbe 2016/1036, u kojima se u biti preuzima sadržaj odredbi članka 20. stavaka 1. i 2. Uredbe br. 1225/2009, glase:

„1. Podnositelji pritužbi, uvoznici i izvoznici i njihove predstavničke udruge, i zemlja izvoza mogu zatražiti objavu pojedinosti na kojima se temelje osnovne činjenice i razmatranja na temelju kojih su uvedene privremene mjere. Zahtjevi za objavu podnose se u pisanom obliku odmah nakon uvođenja privremenih mjera, a objava je pisana u najranijem mogućem roku nakon toga.

2. Stranke navedene u stavku 1. mogu zatražiti konačnu objavu osnovnih činjenica i razmatranja na temelju kojih se namjerava preporučiti uvođenje konačnih mjera ili okončanje ispitnog postupka ili postupka bez uvođenja mjera, pritom vodeći posebno računa o objavi podataka i rasprava koje su različite od onih korištenih za privremene mjere."

Okolnosti spora

10 Okolnosti spora iznesene su u točkama 1. do 12. pobijane presude. Za potrebe ovog predmeta mogu se sažeti na sljedeći način.

11 Nakon pritužbe koju je 23. svibnja 2016. podnio Eurofer, Komisija je pokrenula antidampinški ispitni postupak u vezi s uvozom u Europsku uniju određenih toplovaljanih plosnatih proizvoda od željeza, nelegiranog čelika ili drugog legiranog čelika podrijetlom iz Brazila, Irana, Rusije, Srbije i Ukrajine.

12 Komisija je 7. srpnja 2016. objavila obavijest o pokretanju antidampinškog postupka u vezi s tim uvozom (SL 2016., C 246, str. 7.), u skladu s Uredbom br. 1225/2009.

13 Ispitnim postupkom o dampingu i šteti obuhvaćeno je razdoblje od 1. srpnja 2015. do 30. lipnja 2016. (u daljnjem tekstu: ispitno razdoblje). Analiza trendova relevantnih za procjenu štete obuhvatila je razdoblje od 1. siječnja 2013. do kraja ispitnog razdoblja.

14 Komisija je u obavijesti o pokretanju postupka, spomenutoj u točki 12. ove presude, navela da bi u skladu s relevantnim odredbama Uredbe br. 1225/2009 mogla provesti odabir uzorka zainteresiranih stranaka. Što se tiče proizvođača Unije, konačni se uzorak sastojao od šest od njih, iz pet država članica, i predstavljao je više od 45 % proizvodnje Unije, to jest:

– ThyssenKrupp Steel Europe AG (Duisburg, Njemačka);

– Tata Steel IJmuiden BV (Velsen-Noord, Nizozemska);

– Tata Steel UK Limited (Port Talbot, Južni Wales, Ujedinjena Kraljevina);

– ArcelorMittal Méditerranée SAS (Fos-sur-Mer, Francuska);

– ArcelorMittal Atlantique et Lorraine (Dunkerque, Francuska) i

– ArcelorMittal España SA (Gozón, Španjolska).

15 Posjeti radi provjere u skladu s člankom 16. Uredbe 2016/1036 obavljeni su u prostorima predmetnih proizvođača.

16 Komisija je 4. travnja 2017. obavijestila sve zainteresirane stranke dokumentom s informacijama (u daljnjem tekstu: dokument s informacijama) da će nastaviti ispitni postupak bez uvođenja privremenih mjera na uvoz u Uniju koji je predmet tog postupka. Navedeni dokument sadržavao je osnovne činjenice i razmatranja na temelju kojih je Komisija odlučila nastaviti ispitni postupak bez određivanja privremenih mjera. Nakon dostave spomenutog dokumenta zainteresirane stranke podnijele su pisana očitovanja o otkrivenim podacima i zaključcima. Zainteresirane stranke koje su to zatražile također su saslušane.

17 Eurofer je saslušan 4. svibnja 2017. pred službenikom za saslušanja u trgovinskim postupcima. Dana 8. lipnja 2017. održano je njegovo drugo saslušanje.

18 Između 29. svibnja i 9. lipnja 2017. u prostorima sljedećih zainteresiranih stranaka u Uniji provedeno je pet dodatnih posjeta radi provjere:

– ThyssenKrupp Steel Europe (Duisburg) (proizvođač Unije);

– HUS Ltd (Plovdiv, Bugarska) (korisnik, član konzorcija pod nazivom „Consortium for Imports of Hot-Rolled Flats”, konzorcij za uvoz toplovaljanih plosnatih proizvoda);

– Technotubi SpA (Alfianello, Italija) (korisnik, član konzorcija navedenog u prethodnoj alineji);

– talijanski korisnik koji nije član tog konzorcija i koji je zatražio zaštitu identiteta te

– Eurofer.

19 Nakon konačne objave od 17. srpnja 2017. (u daljnjem tekstu: konačna objava), 27. srpnja 2017. održano je još jedno Euroferovo saslušanje u nazočnosti službenika za saslušanja u trgovinskim postupcima.

20 Nakon saslušanja od 3. kolovoza 2017. iranskog proizvođača izvoznika Komisija je ponovno izračunala damping i provela izračune koji se na njemu temelje. Stranke su o toj reviziji obaviještene dodatnim dokumentom o konačnim informacijama od 4. kolovoza 2017.

21 Komisija je 5. listopada 2017. donijela spornu uredbu.

22 U njezinu članku 2. određuje se da „[a]ntidampinški postupak povezan s uvozom u Uniju predmetnog proizvoda podrijetlom iz Srbije završava u skladu s člankom 9. stavkom 2. [Uredbe 2016/1036]”.

Postupak pred Općim sudom i pobijana presuda

23 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 29. prosinca 2017. Eurofer je pokrenuo postupak u kojem je zahtijevao djelomično poništenje sporne uredbe.

24 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 17. travnja 2018. društvo HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade (u daljnjem tekstu: društvo HBIS Serbia) zatražilo je intervenciju u postupak pred Općim sudom u potporu Komisijinu zahtjevu. Predsjednik osmog vijeća tog suda dopustio je tu intervenciju rješenjem od 12. srpnja 2018. S određenim podacima sadržanima u tužbi u prvom stupnju postupalo se povjerljivo u odnosu na društvo HBIS Serbia.

25 U prilog osnovanosti tužbe Eurofer je istaknuo tri tužbena razloga. Prvi tužbeni razlog temeljio se na očitoj pogrešci u ocjeni i pogrešci koja se tiče prava jer je Komisija odlučila da neće kumulirati srpski uvoz u skladu s člankom 3. stavkom 4. Uredbe 2016/1036. Drugi tužbeni razlog temeljio se na očitoj pogrešci u ocjeni i pogrešci koja se tiče prava jer je Komisija smatrala da nije „potrebno" predvidjeti zaštitne mjere protiv Republike Srbije, čak ni na temelju nekumulativne procjene. Treći tužbeni razlog temeljio se na povredi članka 20. stavka 2. te uredbe, povredi tužiteljeva prava na informaciju i njegovih prava obrane kao i povredi prava na dobru upravu iz članka 41. Povelje Europske unije o temeljnim pravima jer je Komisija odbila dostaviti podatke o sniženju cijena i sniženju ciljnih cijena za srpskog izvoznika.

26 Kad je riječ o dopuštenosti navedene tužbe, Opći sud odgovorio je na Komisijine argumente kojima se osporavala ta dopuštenost upućivanjem na sudsku praksu Suda proizišlu, među ostalim, iz presude od 26. veljače 2002., Vijeće/Boehringer (C-23/00 P, EU:C:2002:118, t. 51. i 52.), u skladu s kojom je sud Unije ovlašten procijeniti opravdava li dobro sudovanje odbijanje tužbe kao neosnovane, bez prethodnog odlučivanja o njezinoj dopuštenosti te je zaključio da je u predmetnom slučaju opravdano meritorno ispitati tužbu bez odlučivanja o navedenoj dopuštenosti.

27 U pogledu merituma Opći sud odbio je Euroferove argumente koji su se odnosili na drugi uvjet iz članka 3. stavka 4. Uredbe 2016/1036, koji se tiče obujma nezanemarivog uvoza. Budući da su uvjeti iz te odredbe kumulativni, on je u cijelosti odbio prvi tužbeni razlog za poništenje.

28 Kad je riječ o drugom tužbenom razlogu za poništenje, Opći sud ocijenio je da Eurofer nije dokazao to da je Komisija prekoračila marginu prosudbe kojom raspolaže u okviru primjene članka 9. stavka 2. Uredbe 2016/1036. Taj je sud odbio kao neosnovane prigovor koji se temeljio na površnom i djelomičnom ispitivanju uvoza iz Srbije i, prema tome, drugi tužbeni razlog u cijelosti.

29 Kad je riječ o trećem tužbenom razlogu za poništenje, Opći sud ocijenio je da je, u skladu s člankom 20. stavkom 2. Uredbe 2016/1036, Eurofer bio obaviješten o osnovnim činjenicama i razmatranjima na temelju kojih se namjeravalo preporučiti završetak postupka u pogledu uvoza iz Srbije bez uvođenja mjera, da je imao mogućnost učinkovito iznijeti svoje stajalište i da su njegova prava obrane stoga u ovom slučaju bila poštovana. Osim toga, spomenuti je sud odbio Euroferovu argumentaciju koja se temeljila na analogiji sa sudskom praksom u području tržišnog natjecanja. Usto je utvrdio da je, kao što to proizlazi iz analize drugog tužbenog razloga, Komisija ispitala sve relevantne elemente predmetnog slučaja i da, prema tome, nije povrijedila načelo dobre uprave. Slijedom navedenog, odbio je taj treći tužbeni razlog za poništenje.

30 Pobijanom je presudom Opći sud odbio Euroferovu tužbu u cijelosti.

Zahtjevi stranaka pred Sudom

31 Svojom žalbom Eurofer od Suda zahtijeva da:

– ukine pobijanu presudu;

– poništi članak 2. sporne uredbe;

– podredno, vrati predmet na ponovno odlučivanje i

– naloži Komisiji i društvu HBIS Serbia snošenje troškova prvostupanjskog i žalbenog postupka.

32 Komisija od Suda zahtijeva da:

– ukine pobijanu presudu i proglasi nedopuštenom tužbu u prvostupanjskom postupku;

– odbije žalbu i

– naloži Euroferu snošenje troškova prvostupanjskog i žalbenog postupka.

33 Društvo HBIS Serbia od Suda zahtijeva da:

– odbije žalbu i

– Euroferu naloži snošenje njegovih troškova u prvostupanjskom i žalbenom postupku.

34 Rješenjem predsjednika Suda od 2. rujna 2020., Eurofer/Komisija (C-226/20 P, neobjavljeno, EU:C:2020:669), prihvaćen je Euroferov zahtjev za povjerljivo postupanje Suda s podacima iz Priloga A.4 njegovoj žalbi, u odnosu na društvo HBIS Serbia, koji odgovaraju podacima s kojima se već povjerljivo postupalo u predmetu u kojem je donesena pobijana presuda, a nalazili su se u prilogu Euroferovoj tužbi u prvom stupnju.

O žalbi

35 U prilog osnovanosti žalbe Eurofer ističe četiri žalbena razloga. Prvi žalbeni razlog temelji se na pogrešci koja se tiče prava počinjenoj time što je Opći sud protumačio članak 3. stavak 4. Uredbe 2016/1036 na način da Komisija raspolaže diskrecijskom ovlašću prilikom procjene „zanemarivosti” uvoza koji predstavlja tržišni udio viši od 1 %. Drugi žalbeni razlog temelji se na očitim pogreškama u ocjeni i pogrešci koja se tiče prava kad je riječ o utvrđenju da je „obujam uvoza” iz Srbije „zanemariv” u smislu članka 3. stavka 4. te uredbe. Treći žalbeni razlog temelji se na očitoj pogrešci u ocjeni i pogrešci koja se tiče prava kad je riječ o zaključku prema kojem su „zaštitne mjere nepotrebne” u smislu članka 9. stavka 2. navedene uredbe. Četvrti žalbeni razlog temelji se na pogrešci koja se tiče prava počinjenoj time što je Opći sud zaključio da Komisija nije bila dužna dostaviti podatke o sniženju cijena i sniženju ciljnih cijena.

Prvi žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

36 U okviru prvog žalbenog razloga Eurofer ističe da je Općі sud počinio pogrešku koja se tiče prava time što je članak 3. stavak 4. točku (a) i članak 5. stavak 7. Uredbe 2016/1036 protumačio na način da Komisija raspolaže diskrecijskom ovlašću prilikom procjene „zanemarivosti" uvoza koji predstavlja tržišni udio viši od 1 % u smislu članka 3. stavka 4. točke (a) te uredbe. Taj se žalbeni razlog odnosi na točke 67., 68., 73., 74. i 78. do 80. pobijane presude.

37 Na prvom mjestu, ta stranka navodi da sudska praksa Općeg suda, proizišla iz presude od 25. siječnja 2017., Rusal Armenal/Vijeće (T-512/09 RENV, EU:T:2017:26, t. 101. do 105.), potvrđuje „međusobno nadopunjavanje" članka 3. stavka 4. točke (a) i članka 5. stavka 7. Uredbe 2016/1036. Na taj način, u skladu s pravilnim tumačenjem članka 3. stavka 4. te uredbe, prag od 1 % iz njezina članka 5. stavka 7. valja primijeniti kao obvezujući prag prilikom procjene „zanemarivosti" obujma uvoza u smislu članka 3. stavka 4. te uredbe. Eurofer navodi da to tumačenje potvrđuje Komisijina praksa odlučivanja na koju Općі sud upućuje, među ostalim, u točkama 73. i 74. pobijane presude, i napomena s objašnjenjem te institucije od 21. rujna 2000., upućena Odboru za antidamping (*ad hoc* udruženje za provedbu) Svjetske trgovinske organizacije (WTO) i navedena u točki 37. pobijane presude, koja predstavlja „najbolje Komisijino tumačenje prava Unije".

38 Na drugom mjestu, prema mišljenju navedene stranke, Općі sud u točkama 65. do 68. i 79. pobijane presude nije pružio nikakvo uvjerljivo objašnjenje za tumačenje koje je prihvatio. Kao prvo, činjenica da u članku 3. stavku 4. nema izravnog upućivanja na članak 5. stavak 7. Uredbe 2016/1036 ne znači da se te odredbe ne mogu zajedno tumačiti. Kao drugo, činjenica da se članak 5. stavak 7. te uredbe primjenjuje na stadij pokretanja ispitnog postupka, dok se njezin članak 3. stavak 4. primjenjuje na sam stadij tog postupka, nije dovoljan razlog da se odbije usklađeno tumačenje tih dviju odredbi. U tom smislu bi bilo logično da se ista pravila primjenjuju na ta dva stadija postupka, što je slučaj s drugim odredbama te uredbe. Kao treće, Eurofer smatra da široka diskrecijska ocjena kojom Komisija raspolaže u području zajedničke trgovinske politike nije relevantna prilikom utvrđivanja je li uvoz iz određene zemlje viši od praga od 1 % s obzirom na to da navedeno pitanje zahtijeva jedan od dva oprečna odgovora. Kao četvrto, primjeri koji se odnose na uvoz viši od tržišnog udjela od 1 %, na koje se Općі sud oslonio u točki 79. pobijane presude, nisu relevantni prilikom tumačenja članka 3. stavka 4. Uredbe 2016/1036.

39 Na trećem mjestu, Eurofer tvrdi da je tumačenje Općeg suda u suprotnosti s načelom pravne sigurnosti jer dovodi i do dvojbi u pogledu pitanja primjenjuje li se prag od 3 % iz članka 5. stavka 7. te uredbe analogno na stadije pokretanja ispitnog postupka i samog tog postupka. Jednako tako, tumačenje Općeg suda prema kojem članak 5. stavak 7. navedene uredbe može pružiti smjernice za tumačenje njezina članka 3. stavka 4. – pri čemu se ne smatra da se prvonavedenom odredbom utvrđuje obvezujući prag – može dovesti do pravne nesigurnosti i predstavlja element političkog pritiska u dampinškim predmetima. U skladu s tim tumačenjem, Komisija raspolaže širokom diskrecijskom ovlašću koja podliježe tek površnom sudskom nadzoru.

40 Komisija tvrdi da je taj žalbeni razlog bespredmetan i u svakom slučaju neosnovan.

41 HBIS Serbia tvrdi da je navedeni žalbeni razlog neosnovan.

Ocjena Suda

42 Uvodno valja odbiti Komisijin argument koji se odnosi na bespredmetnost ovog žalbenog razloga. Naime, iako se njime konkretno upućuje na točke 67., 68., 73., 74. i 78. do 80. pobijane presude, iz argumentacije koju Eurofer iznosi u prilog navedenom žalbenom razlogu jasno proizlazi to da se nastoji osporiti cjelokupno obrazloženje te presude, kojom je Opći sud odbio prvi tužbeni razlog za poništenje, koji se odnosio na uvjet zanemarivosti obujma uvoza, propisan u članku 3. stavku 4. točki (a) Uredbe 2016/1036.

43 Kad je riječ o meritumu, Eurofer u biti tvrdi da se Opći sud oslonio na pogrešno tumačenje članka 3. stavka 4. i članka 5. stavka 7. te uredbe, s obzirom na to da se navedenim odredbama Komisiji ne dodjeljuje nikakva diskrecijska ovlast prilikom procjene „zanemarivosti" uvoza iz Srbije koji predstavlja tržišni udio viši od 1 % u smislu članka 3. stavka 4. točke (a) navedene uredbe.

44 U tom pogledu valja podsjetiti na to da se u članku 3. stavku 4. Uredbe 2016/1036 propisuje da se, ako se nad uvozom proizvoda iz više zemalja istodobno provodi antidampinški ispitni postupak, učinak takvih uvoza kumulativno procjenjuje jedino ako je, s jedne strane, dampinška marža utvrđena u odnosu na uvoze iz svake od zemalja pojedinačno viša od *de minimis* marže definirane u članku 9. stavku 3. te uredbe, a obujam uvoza iz svake od zemalja nije zanemariv i ako je, s druge strane, kumulativna procjena učinaka uvoza primjerena s obzirom na uvjete tržišnog natjecanja između uvoznih proizvoda i uvjete tržišnog natjecanja između uvoznih proizvoda i istovjetnih proizvoda Unije.

45 Kao što je to Opći sud pravilno istaknuo u točki 51. pobijane presude, u članku 3. stavku 4. te uredbe u biti se propisuju tri uvjeta za provedbu kumulativne procjene uvoza iz više zemalja nad kojim se istodobno provodi antidampinški ispitni postupak, pri čemu je dovoljno da jedan od tih triju uvjeta nije ispunjen da bi se isključila navedena procjena.

46 U ovom predmetu riječ je isključivo o drugom uvjetu, to jest onom koji se odnosi na obujam nezanemarivog uvoza.

47 Kao prvo, iz samog teksta članka 3. stavka 4. točke (a) Uredbe 2016/1036 proizlazi da se u toj odredbi, kad je riječ o navedenom uvjetu, ne upućuje na članak 5. stavak 7. te uredbe niti na bilo koju drugu njezinu odredbu.

48 Kao što je to Opći sud pravilno istaknuo u točki 63. pobijane presude, za razliku od prvog dijela članka 3. stavka 4. točke (a) Uredbe 2016/1036, u kojem se precizno definira prvi uvjet, onaj dampinške marže, upućivanjem na *de minimis* razinu iz članka 9. stavka 3. te uredbe, drugi dio članka 3. stavka 4. točke (a) navedene uredbe ne upućuje ni na što i jednostavno zahtijeva da obujam uvoza iz svake zemlje nije „zanemariv", bez preciznijeg definiranja tog pojma.

49 Iz toga proizlazi da u uvjetima nepostojanja izričitog upućivanja na prag od 1 % iz članka 5. stavka 7. Uredbe 2016/1036 zakonodavac Unije nije zahtijevao da se zanemarivost uvoza u smislu drugog uvjeta iz članka 3. stavka 4. točke (a) te uredbe obvezno procjenjuje s obzirom na taj prag.

50 Kao drugo, valja utvrditi to da članak 3. stavak 4. i članak 5. stavak 7. Uredbe 2016/1036 imaju različite ciljeve u okviru postupka iz te uredbe.

51 S tim u vezi Opći je sud u točki 66. pobijane presude pravilno zaključio da se članak 5. stavak 7. navedene uredbe odnosi na stadij ispitnog postupka različit od stadija uređenog člankom 3. stavkom 4. te uredbe.

52 Naime, na temelju članka 5. stavka 7. Uredbe 2016/1036, antidampinški postupak ne pokreće se ako nije dosegnut prag od 1 % iz te odredbe. Iz toga proizlazi da se navedena odredba odnosi na stadij koji prethodi pokretanju ispitnog postupka.

53 Suprotno tomu, članak 3. stavak 4. te uredbe tiče se uvoza u vezi s kojim se već vodi ispitni postupak koji je Komisija započela nakon pokretanja postupka u skladu s člankom 6. stavkom 1. navedene uredbe.

54 S tim u vezi, kao što je to nezavisni odvjetnik istaknuo u točki 52. svojeg mišljenja, prag od 1 % iz članka 5. stavka 7. te uredbe moguće je uzeti u obzir kao indikativan prilikom ispitivanja „nezanemarivosti" obujma uvoza iz članka 3. stavka 4. točke (a) Uredbe 2016/1036, ali ga se ne može smatrati obvezujućim pragom, čije bi prekoračenje zahtijevalo da se uvoz iz određene treće zemlje smatra „nezanemarivim" u smislu te odredbe.

55 Kao treće, tumačenje članka 3. stavka 4. točke (a) Uredbe 2016/1036 koje je prihvatio Opći sud u skladu je sa širokom diskrecijskom ovlašću koja se u sudskoj praksi Suda priznaje institucijama Unije u području zajedničke trgovinske politike i osobito u području mjera za zaštitu trgovine. Takva ovlast proizlazi iz složenosti gospodarskih i političkih pitanja koja te institucije moraju razmatrati (vidjeti u tom smislu presudu od 19. rujna 2019., Trace Sport, C-251/18, EU:C:2019:766, t. 47. i navedenu sudsku praksu) i odnosi se, među ostalim, na utvrđivanje, u okviru antidampinškog postupka, postojanja štete nanesene industriji Unije (presuda od 10. srpnja 2019., Caviro Distillerie i dr./Komisija, C-345/18 P, neobjavljena, EU:C:2019:589, t. 15. i navedena sudska praksa).

56 U predmetnom slučaju, kao što je to nezavisni odvjetnik u biti istaknuo u točki 51. svojeg mišljenja, iako je moguće da prag od 1 % iz članka 5. stavka 7. Uredbe 2016/1036 posluži kao pokazatelj koji sud Unije može uzeti u obzir za potrebe nadzora Komisijinih procjena u okviru članka 3. stavka 4. točke (a) te uredbe, on ne može biti obvezujući na način da Komisija u slučaju prekoračenja tog praga nikako ne može smatrati zanemarivim uvoz iz određene zemlje koji je predmet antidampinškog ispitnog postupka.

57 Naime, takvo tumačenje članka 3. stavka 4. točke (a) Uredbe 2016/1036 oduzelo bi toj instituciji diskrecijsku ovlast kojom raspolaže na temelju te odredbe prilikom procjene zanemarivosti uvoza za potrebe kumulativne procjene uvoza proizvoda iz više zemalja nad kojim se istodobno provodi antidampinški ispitni postupak.

58 Prema tome, iz prethodnih razmatranja proizlazi da je Opći sud u točki 67. pobijane presude pravilno zaključio da članak 5. stavak 7. te uredbe može pružiti smjernice u pogledu obujma zanemarivog uvoza, što ipak ne znači da se, u okviru članka 3. stavka 4. navedene uredbe, uvoz iz predmetne zemlje koji predstavlja tržišni udio viši od 1 % ne može smatrati zanemarivim.

59 Taj zaključak nije doveden u pitanje argumentima koje je Eurofer istaknuo u prilog ovom žalbenom razlogu.

60 Kad je riječ, najprije, o argumentu prema kojem je tumačenje članka 3. stavka 4. točke (a) Uredbe 2016/1036 koje je prihvatio Opći sud u biti u suprotnosti s ranijom praksom odlučivanja institucija Unije, dovoljno je istaknuti da, u skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda, takvu praksu odlučivanja nije moguće uzeti u obzir za potrebe tumačenja odredbi te uredbe (vidjeti u tom smislu presudu od 10. veljače 2021., RFA International/Komisija, C-56/19 P, EU:C:2021:102, t. 79. i navedenu sudsku praksu).

61 Nadalje, kad je riječ o usklađenosti tog tumačenja s napomenom s objašnjenjem navedenom u točki 37. ove presude, Opći sud ocijenio je u točki 77. pobijane presude, koja se nije posebno osporavala u okviru predmetne žalbe, da se ta napomena ne može kvalificirati kao „smjernice" iz kojih bi proizlazilo samoograničavanje Komisijine diskrecijske ovlasti.

62 Naposljetku, valja odbiti i argumente o tome da je spomenuto tumačenje u suprotnosti s načelom pravne sigurnosti.

63 Naime, s jedne strane, s obzirom na razmatranja iznesena u točkama 50. do 54. ove presude, ne može se prihvatiti Euroferov argument prema kojem bi to tumačenje dovelo do dvojbi u pogledu tumačenja pragova iz članka 5. stavka 7. Uredbe 2016/1036. S druge strane, kao što je to nezavisni odvjetnik naglasio u točki 57. svojeg mišljenja, tumačenje članka 3. stavka 4. točke (a) te uredbe koje zastupa Eurofer oduzelo bi koristan učinak toj odredbi s obzirom na to da se u skladu s člankom 5. stavkom 7. navedene uredbe postupak u načelu ne pokreće u slučaju u kojem uvoz iz određene zemlje predstavlja tržišni udio niži od 1 %.

64 S obzirom na sva prethodna razmatranja, prvi žalbeni razlog valja odbiti kao neosnovan.

Drugi žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

65 U okviru drugog žalbenog razloga Eurofer navodi da utvrđenje Općeg suda o „zanemarivosti" „obujma uvoza" iz Srbije u smislu članka 3. stavka 4. točke (a) Uredbe 2016/1036 sadržava pogrešku koja se tiče prava. Taj žalbeni razlog odnosi se na točke 81. do 85. pobijane presude i podijeljen je na tri dijela.

66 U prvom dijelu navedenog žalbenog razloga Eurofer ističe da je Opći sud u točkama 81. do 83. pobijane presude počinio pogrešku koja se tiče prava time što je elemente cijene uključio u procjenu „zanemarivosti" obujma uvoza, iako je valjalo provesti isključivo kvantitativnu procjenu obujma.

67 Prema njegovu mišljenju, u točkama 50. i 51. te presude s pravom su istaknuta tri elementa potrebna za kumulativnu procjenu na temelju članka 3. stavka 4. Uredbe 2016/1036. Drugi element tiče se obujma uvoza, čija se „zanemarivost" mora temeljiti na tržišnim udjelima, a ne na cijenama tog uvoza. Na potonje se odnosi treći element i ta uredba jasno provodi razlikovanje između ta dva aspekta. Međutim, Opći je sud pobrkao dva različita pojma čime je svoj zaključak o zanemarivosti obujma uvoza temeljio na nebitnom argumentu.

68 U okviru drugog dijela ovog žalbenog razloga, istaknutog podredno, Eurofer smatra da Opći sud u svakom slučaju nije pravilno primijenio kriterije koje je naveo u točki 82. pobijane presude, a koji omogućavaju procjenu te zanemarivosti. Na taj način, zaobilazeći u svojoj analizi sniženje cijena i

sniženje ciljnih cijena, Komisija nije uzela u obzir sve relevantne dokaze, kako se to zahtijeva člankom 3. stavkom 3. Uredbe 2016/1036. Slijedom navedenog, Opći je sud u točki 83. pobijane presude počinio pogrešku koja se tiče prava time što je potvrdio Komisijin pristup.

69 U trećem dijelu tog žalbenog razloga Eurofer tvrdi da je Opći sud u točkama 83. i 85. pobijane presude također počinio očitu pogrešku u ocjeni i iskrivio dokaze time što je utvrdio da prosječne cijene povezane s obujmom koji odgovara malom tržišnom udjelu potvrđuju zaključak o zanemarivosti obujma uvoza o kojem je riječ. Eurofer priznaje da je prosječna cijena proizvoda uvezenih iz Srbije bila viša od prosječne cijene proizvoda uvezenih iz ostalih zemalja. Međutim, iz dokaza u spisu jasno proizlazi to da je prosječna cijena jedinog srpskog proizvođača bila gotovo jednaka onoj koju su primjenjivala druga dva izvoznika u odnosu na koje je Komisija uvela antidampinške pristojbe.

70 Komisija smatra da je ovaj žalbeni razlog bespredmetan i da su, u svakom slučaju, sva tri njegova dijela neosnovana. Prema mišljenju te institucije, treći dio je usto i djelomično nedopušten.

71 Društvo HBIS Serbia tvrdi da ovaj žalbeni razlog treba odbiti kao neosnovan.

Ocjena Suda

72 Treba utvrditi, kao što ističe Komisija, da je treći žalbeni razlog bespredmetan.

73 Naime, njime se žele osobito osporiti točke 81. do 84. pobijane presude.

74 U točki 81. te presude Opći sud je zaključio da je Komisija u uvodnoj izjavi 248. sporne uredbe s pravom mogla zaključiti da činjenica da su prosječne srpske prodajne cijene tijekom ispitnog razdoblja bile znatno više od onih iz ostalih četiriju predmetnih zemalja potvrđuje to da tako mali obujam uvoza ne može nanijeti štetu industriji Unije.

75 Točno je da je u točki 82. pobijane presude Opći sud ocijenio da pitanje zanemarivog obujma uvoza u smislu članka 3. stavka 4. točke (a) Uredbe nije ograničeno na ispitivanje puke količine tog obujma, nego se odnosi i na njegovu kvalitetu, to jest na ostale elemente koji upućuju na učinke koje taj obujam može proizvesti, kao što su cijene povezane s tim uvozom.

76 Međutim, kao što to osobito proizlazi iz točke 69. pobijane presude, Komisija je u uvodnoj izjavi 232. sporne uredbe u biti utvrdila da je obujam uvoza iz Srbije ocijenjen zanemarivim na temelju članka 3. stavka 4. Uredbe 2016/1036 jer je, s jedne strane, bio vrlo blizu praga od 1 % iz članka 5. stavka 7. te uredbe, ispod kojega Komisija ne pokreće ispitne postupke i jer je, s druge strane, bio znatno niži od obujma uvoza iz ostalih četiriju predmetnih zemalja.

77 Prema tome, čak i pod pretpostavkom da, kako to tvrdi Eurofer, rasuđivanje Općeg suda u točkama 81. do 84. pobijane presude, koje se odnosi na analizu cijena povezanih s predmetnim uvozom, sadržava jednu ili više pogrešaka koje se tiču prava, one ne utječu na utvrđenje izvedeno u točkama 70. i 80. te presude prema kojem je Komisija mogla smatrati u ovom slučaju, a da pritom ne počini očitu pogrešku u ocjeni, da je obujam uvoza iz Srbije i dalje zanemariv u smislu članka 3. stavka 4. Uredbe 2016/1036.

78 U tim okolnostima, drugi žalbeni razlog, podijeljen na tri dijela, valja odbiti kao bespredmetan.

Treći žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

79 U okviru trećeg žalbenog razloga Eurofer ističe da je Opći sud u točkama 109., 114., 120. i 121. pobijane presude počinio više pogrešaka koje se tiču prava time što je potvrdio Komisijin zaključak prema kojem su u predmetnom slučaju „zaštitne mjere nepotrebne" u smislu članka 9. stavka 2. Uredbe 2016/1036. Taj žalbeni razlog podijeljen je na dva dijela.

80 U prvom dijelu Eurofer tvrdi da je Opći sud u točki 114. pobijane presude počinio pogrešku koja se tiče prava time što je zaključio da detaljna analiza o postojanju dampinga na temelju članka 2. Uredbe 2016/1036 i postojanju štete na temelju članka 3. te uredbe nije uvijek potrebna i da se završetak ispitnog postupka ili postupaka može pokazati primjerenim, među ostalim, samo na temelju dampinške marže odnosno obujma uvoza.

81 Eurofer ističe da, iako se u članku 9. stavku 2. Uredbe 2016/1036 ne preciziraju okolnosti u kojima su „zaštitne mjere nepotrebne", uvodna izjava 16. te uredbe sadržava jasne smjernice jer se u njoj određuje da je postupke potrebno završiti „ako je damping *de minimis* ili je šteta zanemariva". U tim je okolnostima Opći sud u točki 114. pobijane presude pogrešno zaključio da nije potrebna procjena moguće znatne štete.

82 Eurofer navodi da je članak 9. stavak 3. Uredbe 2016/1036 u tom pogledu irelevantan jer se u njemu propisuju dva „sigurnosna praga" ispod kojih su dva uvjeta iz uvodne izjave 16. te uredbe u načelu ispunjena. U predmetnom slučaju srpski uvoz prelazio je te pragove. Slijedom navedenog, jedini temelj koji bi Komisiji mogao poslužiti za zaključak da nije bilo korisno donositi zaštitne mjere bilo bi utvrđenje zanemarivosti štete nanesene srpskim uvozom, što bi zahtijevalo od te institucije da provjeri je li taj uvoz mogao pridonijeti nastanku znatne štete, vodeći računa o elementima procjene iz članka 3. Uredbe 2016/1036.

83 U okviru drugog dijela Eurofer ističe da je Opći sud u točkama 115. do 121. pobijane presude počinio pogrešku koja se tiče prava i očitu pogrešku u ocjeni time što je zaključio da Komisija nije prekoračila marginu prosudbe kojom raspolaže u okviru primjene članka 9. stavka 2. Uredbe 2016/1036. Prema Euroferovu mišljenju, ni obujam srpskog uvoza ni prosječne prodajne cijene ne mogu, ako nema drugih elemenata, opravdati Komisijine zaključke.

84 Tako, kad je riječ o obujmu srpskog uvoza koji prelazi prag od 1 % iz članka 9. stavka 3. Uredbe 2016/1036, u vezi s njezinim člankom 5. stavkom 7., nije moguće, prema Euroferovu mišljenju, pretpostaviti da taj obujam ne nanosi nikakvu štetu. Kad je riječ o korištenju prosječnih uvoznih cijena, Komisija je, smatra ta stranka, trebala uzeti u obzir ne samo te cijene nego i cijene koje primjenjuju izvoznici ostalih predmetnih zemalja, kao i sniženja cijena i sniženja ciljnih cijena. Nadalje, činjenica da Komisija nije vodila računa o relevantnim podacima predstavlja očitu pogrešku u ocjeni. Eurofer navodi da ta institucija prilikom procjene nije uzela u obzir visoku dampinšku maržu srpskog uvoza, iako je taj podatak bio očito relevantan prilikom utvrđivanja štetnih učinaka tog uvoza, kao što to proizlazi iz članka 3. stavka 3. te uredbe.

85 Komisija smatra da je ovaj žalbeni razlog djelomično nedopušten i, u svakom slučaju, neosnovan.

86 Društvo HBIS Serbia tvrdi da navedeni žalbeni razlog treba odbiti kao neosnovan.

Ocjena Suda

87 U okviru prvog dijela ovog žalbenog razloga Eurofer u biti ističe da je Opći sud u točki 114. pobijane presude pogrešno zaključio da detaljna analiza o postojanju štete nije uvijek potrebna i da se završetak ispitnog postupka ili postupaka može pokazati primjerenim, među ostalim, samo na temelju dampinške marže i obujma uvoza.

88 U tom pogledu, u skladu s člankom 9. stavkom 2. Uredbe 2016/1036, ako su zaštitne mjere nepotrebne, ispitni postupak ili postupci se završavaju. Iz uvodne izjave 16. te uredbe proizlazi da se ispitni postupak ili postupci moraju završiti ako je dampinška marža *de minimis* ili je šteta zanemariva.

89 S tim u vezi, u članku 9. stavku 3. Uredbe 2016/1036 propisuje se konkretno to da se za postupke pokrenute prema njezinu članku 5. stavku 9. šteta uobičajeno smatra zanemarivom ako je obujam predmetnog uvoza niži od onog iz članka 5. stavka 7. navedene uredbe, to jest tržišni udio niži od 1 %.

90 Kao što je to nezavisni odvjetnik istaknuo u točki 100. svojeg mišljenja, članak 9. stavak 3. te uredbe nije moguće tumačiti na način da Komisiju sprečava u tome da štetu nanesenu uvozom procijeni zanemarivom kad, kao u predmetnom slučaju, obujam tog uvoza tek neznatno prekoračuje navedeni prag.

91 Naime, iz upotrebe priloga „uobičajeno” proizlazi to da je zakonodavac Unije namjeravao Komisiji ostaviti određenu marginu prosudbe prilikom procjene zanemarivosti štete koja bi se mogla nanijeti uvozom.

92 Takvo tumačenje u skladu je s diskrecijskom ovlašću koja se institucijama Unije priznaje u području mjera za zaštitu trgovine i koja uključuje, kao što je to navedeno u točki 55. ove presude, utvrđivanje, u okviru antidampinškog postupka, postojanja štete nanesene industriji Unije.

93 Prema tome, Komisija ima pravo smatrati da su zaštitne mjere nepotrebne u smislu članka 9. stavka 2. Uredbe 2016/1036 ako utvrdi da uvoz koji je predmet ispitnog postupka prelazi prag od 1 % ispod kojega se šteta koja je nanesena tim uvozom iz treće zemlje uobičajeno smatra zanemarivom, ako je razina tog uvoza i dalje blizu spomenutog praga i ako ta institucija raspolaže drugim elementima koji mogu potvrditi zanemarivost navedenog uvoza.

94 U tim okolnostima margina prosudbe kojom Komisija raspolaže omogućava joj da završi ispitni postupak već na temelju članka 9. stavka 2. Uredbe 2016/1036, pri čemu nije dužna utvrđivati može li taj uvoz nanijeti znatnu štetu imajući u vidu elemente navedene, među ostalim, u članku 3. stavcima 2. i 3. te uredbe.

95 S obzirom na navedeno, prvi dio ovog žalbenog razloga valja odbiti kao neosnovan.

96 U okviru drugog dijela ovog žalbenog razloga Eurofer u biti tvrdi da je Opći sud u točkama 115. do 121. pobijane presude počinio pogrešku koja se tiče prava i očitu pogrešku u ocjeni time što je potvrdio Komisijin zaključak prema kojem su u predmetnom slučaju zaštitne mjere bile nepotrebne.

97 Uvodno valja odbiti Komisijin argument prema kojem je taj dio žalbenog razloga nedopušten jer se odnosi isključivo na ocjenu činjenica koju je proveo Opći sud, pri čemu nije utvrđena nijedna pogreška koja se tiče prava. Naime, kao što je to nezavisni odvjetnik istaknuo u točki 105. svojeg mišljenja, Opći sud je u točkama 115. do 121. pobijane presude, protiv kojih je navedeni dio usmjeren, iznio pravna razmatranja te se Euroferova argumentacija na njih odnosi.

98 Kad je riječ, najprije, o Euroferovu argumentu prema kojem je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava time što je zaključio da Komisija nije prekoračila marginu prosudbe kojom raspolaže u okviru primjene članka 9. stavka 2. Uredbe 2016/1036, valja istaknuti to da navedeni argument treba smatrati neosnovanim zbog istih razloga kao što su oni navedeni u točkama 91. do 94. ove presude.

99 Kad je riječ, nadalje, o argumentu koji se odnosi na to da Komisijin zaključak o nepostojanju potrebe donošenja zaštitnih mjera sadržava očitu pogrešku u ocjeni jer nije uzeta u obzir navodno visoka dampinška marža srpskih izvoznika, valja istaknuti da, kao što je to Opći sud pravilno ocijenio u točkama 110. i 111. pobijane presude, članak 9. stavak 2. Uredbe 2016/1036 Komisiji ostavlja određenu marginu prosudbe, pri čemu se ne preciziraju okolnosti u kojima ona može zaključiti da su zaštitne mjere nepotrebne.

100 U tim okolnostima dampinška marža nije relevantan podatak koji bi Komisija nužno morala uzeti u obzir prilikom zaključivanja o tome da nije potrebno donositi zaštitne mjere.

101 U svakom slučaju valja utvrditi da u prilog svojoj argumentaciji Eurofer ističe samo to da je, s obzirom na predmetnu dampinšku maržu, „malo vjerojatno” to da je utjecaj predmetnog uvoza bio zanemariv, tako da ne nudi nijedan konkretan i precizan dokaz na temelju kojeg bi bilo moguće zaključiti da je Opći sud morao Komisijino rasuđivanje smatrati očitom pogreškom u ocjeni.

102 Naposljetku, kao što je to nezavisni odvjetnik naglasio u točki 109. svojeg mišljenja, treba odbiti argument koji se odnosi na to da Komisija nije uzela u obzir podatke o sniženjima cijena i sniženjima ciljnih cijena srpskih proizvoda jer se njime od navedene institucije zahtijeva da, protivno onomu što je ocijenjeno u točki 94. ove presude, detaljno provjeri postojanje štete prije završetka ispitnog postupka u skladu s člankom 9. stavkom 2. Uredbe 2016/1036.

103 S obzirom na prethodna razmatranja, valja odbiti kao neosnovane drugi dio trećeg žalbenog razloga i, prema tome, taj žalbeni razlog u cijelosti.

Četvrti žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

104 U okviru četvrtog žalbenog razloga Eurofer tvrdi da je Opći sud počinio više pogrešaka koje se tiču prava time što je zaključio da Komisija nije bila dužna dostaviti podatke o sniženju cijena i sniženju ciljnih cijena za srpskog izvoznika. Taj žalbeni razlog odnosi se na točke 135. do 137., 141. do 146. i 148. pobijane presude i podijeljen je na tri dijela.

105 U prvom dijelu tog žalbenog razloga Eurofer ističe da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava time što je ocijenio da njegova prava obrane nisu bila povrijeđena.

106 Poštovanje prava obrane, prema mišljenju te stranke, ne svodi se samo na upoznatost s podacima na kojima Komisija temelji svoju argumentaciju u skladu s člankom 20. stavkom 2. Uredbe 2016/1036 nego se odnosi i na pristup ostalim relevantnim dijelovima Komisijina spisa. U predmetnom slučaju, podaci o sniženju cijena i sniženju ciljnih cijena osnovni su podaci koji omogućuju dokazivanje utjecaja predmetnog uvoza te su nužni za iznošenje Euroferova stajališta o pitanju je li taj uvoz nanio štetu industriji Unije i je li pravilan Komisijin zaključak o zanemarivosti tog utjecaja.

107 U okviru drugog dijela ovog žalbenog razloga Eurofer navodi da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava time što je u točki 142. pobijane presude ocijenio da se u okviru antidampinškog ispitnog postupka on, kao predstavnik industrije Unije, ne može pozvati na zahtjeve koji proizlaze iz prava obrane. Taj zaključak bez ikakve je pravne osnove te ne nalazi temelja u sudskoj praksi Suda i Općeg suda.

108 U trećem dijelu tog žalbenog razloga Eurofer tvrdi da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava time što je u točki 146. pobijane presude zaključio da Komisija nije povrijedila načelo dobre uprave iz članka 41. Povelje Europske unije o temeljnim pravima. On ističe da bi u slučaju prihvaćanja drugog ili trećeg žalbenog razloga valjalo prihvatiti i njegove argumente koji se temelje na povredi načela dobre uprave. Nadalje, on smatra da je Opći sud u točki 148. pobijane presude počinio pogrešku koja se tiče prava time što Komisiji nije naložio podnošenje dokaza o sniženju cijena i sniženju ciljnih cijena.

109 Komisija i društvo HBIS Serbia smatraju da je četvrti žalbeni razlog djelomično neosnovan i djelomično bespredmetan.

Ocjena Suda

110 Na temelju stavka 2. članka 20. Uredbe 2016/1036, stranke navedene u stavku 1. tog članka, među kojima je i predstavničko udruženje poput Eurofera, mogu zatražiti konačnu objavu osnovnih činjenica i razmatranja na temelju kojih se namjerava preporučiti okončanje ispitnog postupka ili postupka bez uvođenja mjera.

111 Valja utvrditi da se tri dijela ovog žalbenog razloga temelje na pretpostavci prema kojoj je Komisija morala uzeti u obzir podatke o sniženju cijena i sniženju ciljnih cijena prilikom primjene članka 3. stavka 4. točke (a) i članka 5. stavka 7. Uredbe 2016/1036.

112 Međutim, kao što to proizlazi iz ispitivanja drugog žalbenog razloga, Opći je sud mogao osnovano zaključiti da je Komisija s pravom odlučila završiti postupak koji se odnosio na uvoz iz Srbije već na temelju obujma uvoza i podataka o prosječnim prodajnim cijenama, bez analize podataka o sniženju cijena i sniženju ciljnih cijena.

113 Slijedom navedenog, Opći sud nije počinio pogrešku koja se tiče prava time što je u točki 137. pobijane presude ocijenio da je, u skladu s člankom 20. stavkom 2. Uredbe 2016/1036, Eurofer bio obaviješten o osnovnim činjenicama i razmatranjima na temelju kojih se namjeravalo preporučiti završetak postupka u pogledu uvoza iz Srbije bez uvođenja mjera, da je imao mogućnost učinkovito iznijeti svoje stajalište i da su njegova prava obrane u predmetnom slučaju bila poštovana.

114 Zbog istih razloga Opći sud nije počinio nikakvu pogrešku koja se tiče prava time što je u točki 146. pobijane presude zaključio da je Komisija ispitala sve relevantne elemente predmetnog slučaja i da, prema tome, nije povrijedila načelo dobre uprave. Jednako tako, Eurofer ne može temeljiti argument na činjenici da je Opći sud u točki 148. pobijane presude odbio njegov zahtjev za dostavu podataka o maržama sniženja cijena i sniženja ciljnih cijena za Republiku Srbiju.

115 U tim okolnostima četvrti žalbeni razlog valja odbiti kao neosnovan bez potrebe izjašnjavanja o pitanju treba li, kad je riječ o poštovanju prava obrane u antidampinškim ispitnim postupcima, različito postupati s Euroferom i poduzetnicima kojima prijeti opasnost od izricanja sankcije odnosno antidampinške pristojbe.

116 Budući da, kako je vidljivo iz prethodno navedenog, nije prihvaćen nijedan žalbeni razlog istaknut u prilog osnovanosti predmetne žalbe, potonju valja u cijelosti odbiti, bez potrebe za izjašnjavanjem o Komisijinim argumentima koji se tiču nedopuštenosti tužbe u prvom stupnju.

Troškovi

117 Na temelju članka 184. stavka 2. Poslovnika Suda, kad žalba nije osnovana, Sud odlučuje o troškovima. U skladu s člankom 138. stavkom 1. tog poslovnika, koji se na temelju njegova članka 184. stavka 1. primjenjuje na žalbeni postupak, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.

118 Budući da su Komisija i društvo HBIS Serbia podnijeli zahtjev da Eurofer snosi troškove i da on nije uspio u postupku, valja mu naložiti da osim vlastitih troškova snosi i troškove Komisije i društva HBIS Serbia.

Slijedom navedenog, Sud (četvrto vijeće) proglašava i presuđuje:

1. **Žalba se odbija.**

2. **Eurofer, Association européenne de l’Acier, AISBL snosit će, osim vlastitih troškova, i troškove Europske komisije te društva HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade.**

Potpisi